

ÚJSÁGVÁRI

2007-2008. 14. szám

ujsagvari@yahoo.com

www.ujsagvari.fw.hu

december

**SZERETSZ ÍRNI, RAJZOLNI VAGY
ESETLEG FOTÓZNI?**

**JELENTKEZZ A
SZERKESZTŐKNÉL, VAGY
KÜLDJ EGY E-MAILT!**

ujsagvari@yahoo.com

Szabó Magdára emlékezünk

2. oldal

Ságvári Napok 2007.

3. oldal

Őszi pillanatkép

4. oldal

A Kortárs Irodalom

5. oldal

Képeslapok az öltözőszobából II.

6. oldal

Nekrológ

7. oldal

ÚjraSZINEzzük

8. oldal

Költő a köbön

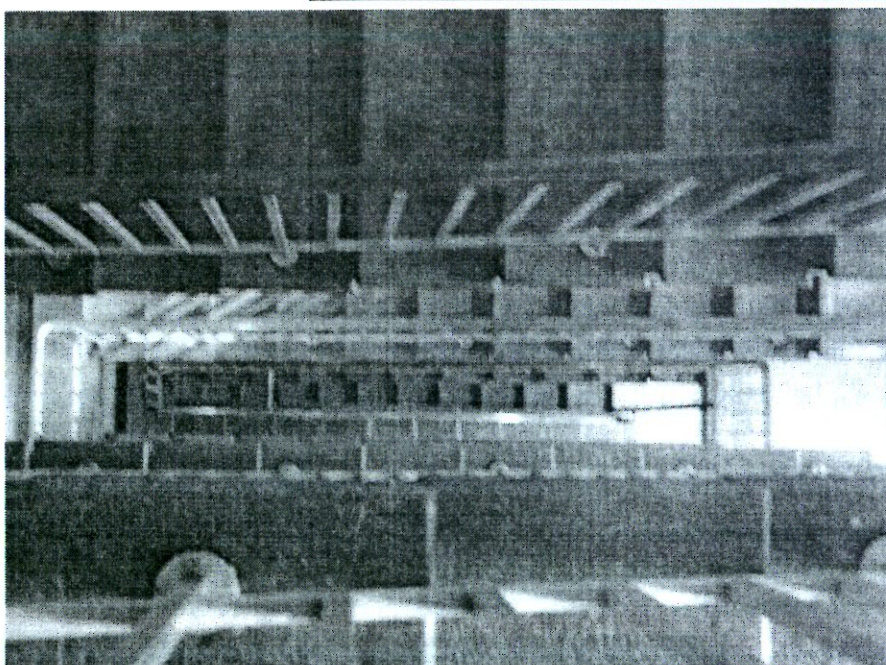
9. oldal

Kávéautomata

10. oldal

Amit filmek nélkül sohasem tudnál
meg...

Keresd a fekete foltokat!

**AZ AJTÓ. ÓKÚT. FÜR ELISE. ABIGÉL.
RÉGIMÓDI TÖRTÉNET. MÉZESCSÓK CERBERUSNAK...
TÜNDÉR LALA.**

Én még látom azt a tündért a maga súlyos éveivel a Somogyi Könyvtárban, még feldereng bennem a reszkető hang, a remegő kéz, a tiszta elme világossága. Akkor találkoztam vele először... és utoljára.

A közönség soraiból valaki épp a Pilátusról kérdezte, mikor minden könyvtáros nénit és biztonsági őrt kijátszva feljutottunk Az Emeletre. Mindenféleképpen beszélni akartam hozzá, odaadni a verset, amit pár nappal azelőtt írtam neki. Meg akartam köszönni, hogy VAN.

Az utolsó sorban álltunk, onnan vizslattam azt a törekeny arcot maszkok és fénybarikádok csapdájában.

Az ismerősök, akik körbe-
vettek, lelket öntöttek belém,
majd odahívták hozzám a *fag-
gatonénit*, a könyvtárost, aki a
kérdéseket mikrofonjával fo-
gadta. Nem menekülhettem,
felolvastam hát a versem, itt-ott
megremegve. De nem a közön-
ség, a sok száz ember moraja iz-
gatott. Csak Ő. *És ha nem érti,
ha zavaros voltam? És ha nem
tetszik neki? És ha nem szól
majd rá semmit?*

Ezek az egy pillanat alatt agyamon átfutó kérdések mind csak felesleges gyomorgörcshöz vezettek, mert igaz, szűkszavú volt, de beszédes hangsúlyokkal szelíd szavai mindennél többet értek: „Köszönöm, csillagom, de én ezt nem érdemlem meg.”

Hát lehet-e nagyobb dicsőséget várni és megélni, mint ezt, hogy didergő szavaival ennyit mondjon a majdhogynem utolsó magyar író?

Hát kell-e nekem díj és elismerés, ha Ő mondta ezt?

Nem azt mondta: ezen javíts, akkor talán méltó lesz személyemhez; nem volt benne semmi bíráhatatlan modernség, semmi megfelelés. Csak Szabó Magda.

Egy idős asszony, akiben élete végéig munkálkodott a debreceni kisdiák is.

Én így emlékszem rá. Nem koszorúzással, nem emlékműsor szervezésével, nem plakátolással: „*Hadat üzenek a felejtésnek! Szabó Magda bennünk él tovább!*”

Egyszerűen, belefonva azt,
amit Én átéltem, amit Én érez-
tem.

Persze megemlíthetem: József Attila-, Kossuth-, Baumgarten-, Femina- és még sok más díjas volt. Nem semmi. Nem volt egyoldalú, mert bár regényei ismertebbek, verses mesét, képeskönyvet, filmforgatókönyvet (Vörös tinta), színműveket, drámákat, tanulmányokat is írt.

Ezért is fontos: nem szabad leragadni egy-egy jó vagy éppen rossz műnél, és ez most mindenre vonatkozik. Elolvasol egy pocsék Becsi András-verset, és onnantól kezdve rá se nézel a többire, mert „tudod”,

hogy ő elviselhetetlen és kicsapongó? Dehogyan tudod! Minden írásnak külön zamata van, amire rá kell érezni, ízlelni kell mindet, egyenként és összevetve, hogy alátámasztott valóságkép alakuljon ki benned az alkotóról. Ez bennem is csak akkor fogalmazódott meg, mikor elolvastam Szabó Magda Mondjátok meg Zsófikának című ifjúsági regényét.

És most Zsófi mondja a többieknek: minden a befogadásról szól. Az irodalom. A szereplés. A feltalálás. A feltalálás. A cirkusz. A halál...

„Meghalt az Élet igaz dala,
kiírta magát a romló világból
egy estén, de szivemben Életet ápol
Az örök Tündér :) Lala.”

Patyi Zsófia

SG NAPOK: TANÁR-TANÁR VETÉLKEDŐ

Egy újabb év, egy újabb felejthetetlen Ságvári Napok. Bár ennek a mindenki által ismert két napnak a programjai minden évben változnak egy kicsit, mégis maradnak kihagyhatatlan események. Ilyen a diákok által leginkább kedvelt tanár-tanár vetélkedő, amely során a tapasztaltabb és a fiatalabb tanárok mérhették össze erejüket ismét.

Az első feladat természetesen a csapatnév kitalálása volt, amivel rögtön feladtuk a leckét tanárainknak, hiszen egy olyan nevet kellett kiötleniük, amik a csapat tagjaira külön-külön és magára a csapatra is jellemző. Így keletkezett két frappáns elnevezés: az Óbor, mely az ún. idősebb tanárok által választott név - a döntésben jelentős mértékben megfigyelhető Krámliné tanárnő hatása - illetve a FEDELA, ami a különböző nyelvek összeolvadásának az eredménye.

Miután mestereink leküzdötték ezt az akadályt, különböző témájú megmértetésekkel kellett szembenéznük, kezdve a körülbelül 30 nyelven leírt „szeretlek” szó azonosításával, a diákversek szerzőinek felismerésén keresztül egészen a Kresz-teszt megoldásáig.

Persze nem csak ennyi feladványból állt a

vetélkedő, szervezőink ennél jobb munkát végeztek. Volt itt még több a Ságvári történelméből, amiből sok, eddig nem ismert dologra derült fény. Ilyen például az, hogy akár Hunyadi Mátyás Gimnázium is lehetnénk, valamint hogy eredetileg a tesiórák a díszteremben voltak, nem is beszélve arról, hogy a legidősebb és a legfiatalabb tanárunk közötti korbeli különbség számtani közepének négyzete 2025.

Érdemes még megemlítenünk további feladatokat is, amik még nekünk is nehézséget okoztak volna. Erre a legjobb példa a

reklámfelismerés.

Ahogy sorban hallgattam a zenétet, megijedtem, hogy ennyire tudatlan vagyok, majd körültekintve láttam, hogy ez nemcsak nekem lenne fogós kérdés.

Azonban itt volt az aranyköpések feladata is, ami nekünk biztosan könnyebb volt, mint tanárainknak. Na, azért reméljük, hogy legalább a „Tisztelt Ifjúság!” és a „Kedves gyerekek, kérlek beneteket!” ismerősen hangzott mindenkinek.

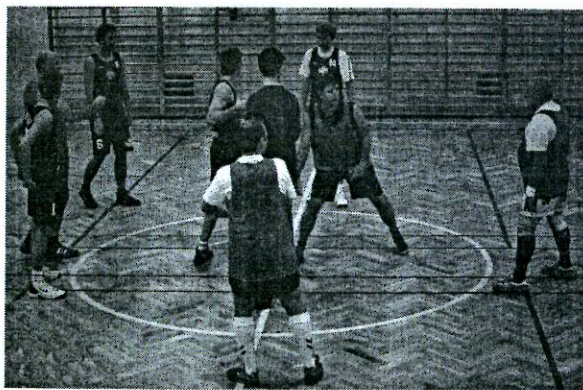
Ezután következett a tanárok tetszését talán legjobban elnyerő kóstolóverseny, ami- ben 3 szeszes ital is fel- szolgálásra került, így egy whisky is, vala- mint a Kovács tanár úr által gyengének minősített, furcsa színű, mentolos vodka is.

Bűvös számú, 13. feladatnak a szervezők a diákok kedvenc feladatát, a diákfelismerést adták. Valljuk be,

mindannyian kihúztuk magunkat ennél a feladatnál, hogy felkerüljön a nevünk a lapra. Voltak olyanok, akik boldogan jelentkeztek, ha felolvasásra került a nevük, mint én, de voltak olyanok is, akiknek várniuk kell erre a pillanatra a jövő évig.

A végeredmény viszonylag szoros lett, a fiatalabb tanárok nyertek 20 ponttal, a TATA-k (Tapasztalt Tanárok) ellen. Ez a jelző természetesen nem a mi szánkából hangzott el, hanem az egyik lelkes versenyzőéből. Bár a műsor közepe felé, szétnézve a díszteremben elég sok üres széket láthattunk, ami valószínűen a Kresz-tesztnek, valamint az iskola alaprajzá- nak le- rajzolása miatt érzett ellenszenvnek volt köszönhető, a Miért nem érdemes dolgozatot írni? című történetek ki- találása sokakat vissza- vonzott. Így tehát el- mondhatjuk, hogy rendkívül jól sikerült idén is a Ságvári Napok tanár-tanár vetélkedője, és jövőre is ér- demes lesz eljönni, hi- szen hogyan is hagy- hatnánk ki Győry tanár úr felejthetetlen él- ményt nyújtó, Korda Gyurit megszégyenítő előadását?

Franczia Ágnes

**A GÉPPISZTOLYOK LÖVEDÉKEI A MAGAD ELÉ
TARTOTT ASZTAL LAPJÁN NEM MENNEK ÁT**

ŐSZI PILLANATKÉP

November közepe van. Csupán karnyújtásnyira van a tél fagyos keze. Leheletünk már látszik a levegőben, a kéményekből először csupán füstpamacsok, néhány hideg napot követően pedig vastag füstkígyók szállnak a felhők felé. A fák is levedlik nyári ruhájukat és megkopaszodva állnak ellent a fagy kínzó pusztításának.

Este van. Ülök a parkban. Egyedül, félelemmel, ittas agóniával emelem ajkaimhoz az üveget. Megállapítom: a sör ezen a hideg estén sem a testemet, sem a lelkemet nem gyógyítja. Fura, hiszen egész nyáron ez tartott életben, ez nyújtotta segítő kezét, ez segített továbbhaladni. Oldalra fordulok. A padon mellettem egy hosszú hajú, bőrkabátos srác ül, kezében ugyanazt az olcsó lötytyöt szorongatva, mint én. Ez nem lehet. Nagyot húzok az üvegből. Szervezetemben pillanatok alatt szétárad az alkohol. Nem fázom. Szemben az utcán sötét nőalak barangol. Csupán a cipő kopogása árulja el kilétét. Néhány sötét folt, izzó cigaretta, parfümillat. Közben mellettem tompa puffanás: társam eldőlt. Jól döntött, legalább alszik egy jót, mielőtt hazafelé indulnánk. Felnézek. Az ég tiszta, a Hold még sehol sincs, csupán a fölénk magasodó fák takarják el a csillagok zömét. Kopasz óriásokként nézik ezt a két fiataalt, akik komor, éjszakai birodalmukba bemerészkedve próbálnak élni. Pár évvel ezelőtt még azt hittük, hogy az élet csupán erről szól. Csak akkor valahogy

élvezettel tettük mindezt. Jó volt, amikor az alkohol elhomályosította tudatunkat. Nem láttunk. Nem láttuk ezt a vadságot, amely körülvesz minket. Boldogok voltunk.

Szemben az utcán néhány fiatal. Hangjukból ítélve tizenévesek. Közelebb jönnek. Kezükben tablettás bor, arcukon a részegség halvány fátyla lebeg. Már tíz méterre vannak, irányt változtatnak. Továbbhaladnak. Jól döntöttek.

- Hol vannak a többiek? -
kérdem barátom.

- Milyen többiek? Csak mi vagyunk itt.

- Azok, akikkel jó két éve örök barátságot fogadtunk.

- Azok? Azok nincsenek már sehol. Látod, csak mi maradtunk. Furcsák ezek az emberek. Folyamatosan változnak.

- Mi is változtunk?

- Persze. A körülmények ezt hozták. Egy csodálatos estét a legjobb barátommal. Ha belegondolok, az egyetlen barátommal...

- Ez elég szánalmas. Nekem sem maradt már senki.

- Na jó, fogd be, és igyunk inkább.

- Mindenki elment.

Ittunk. Aztán az üveg aljáról már a hab is elfogyott. Elérték a hazaindulás pillanata. Feltápáskodunk a padról és lassan elindulunk haza. Sötét van. Beborult. A foltokból is már csupán csak egyetlen maradt. A fekete.

K.A.

**HA AZ AUTÓDDAL TÍZ MÉTERT ZUHANSZ, ÉS ÖSSZETÖRIK,
VÁRJ EGY MÁSODPERCET, ÉS MEHETSZ VELE TOVÁBB**

A KORTÁRS IRODALOM

Vagyis azt írsz, amit nem szégyellsz?

Nem hiszem, hogy jó egy meddő vita résztvevőjévé válni, ellenkezőleg: marhaságnak tartom a tézisek és az antitézisek tömegeinek a puffogatását, amikor semmi jele a szintézis létrejöttének. Most mégis egy ilyen „vitához” szólnék hozzá.

Iskolánkban gyakran szoktak az irodalomról értekezni: a „kortárs irodalom”-ról véleményt formálva és ahhoz a végéig ragaszkodva szapulni egymást és neves vagy kevésbé ismert költőkkel példálózni, mindezt a tévedhetetlen ókori bölcs stílusában. Most ragozhatnám, hogy ez miért fölösleges, de nem teszem, csak egy példát hozok a sok indok közül: tapasztalataim szerint a korosztályunktól nemes egyszerűséggel senki, még társaink sem fogadják el ezt a stílust, legyen igaz az a vélemény vagy sem.

Ennél azonban sokkal súlyosabb hibának látom, hogy úgy tűnik, sokak nincsenek tisztában az irodalom fogalmával. „Kortárs irodalom” címszó alatt folyik a vita arról, hogy az antik időmértékes, esetleg a magyaros strófák vagy a szabadverse az „igazi”. *Berzsenyi, Babits, Petőfi, Arany, Kassák* költészetét hozzák példának saját érvelésüket alátámasztandó, a másikat azonban meg sem hallgatják, és úgy tűnik, szerintük a „kortárs irodalom” teljes fogalmi síkját körbejárják. (Írásaik legalább is ezt mutatják)

Ez a legnagyobb probléma. Furcsának tartom, hogy megfo-

galmazásaikban egyenlőségjel tesznek a kortárs irodalom és a kortárs líra közé. Ez egy olyan baki, amit ha valaki egyszer elkövet, akkor többé már nem fogják komolyan venni az írásait ebben a témában; hiszen ha valaki nincs tisztában az irodalom fogalmával, akkor nehezen hihető, hogy komoly tudással rendelkezik róla.

Muszáj még valamire rávilágítanom: az irodalom három műneme közül manapság pont az a líra a legkevésbé népszerű, amelyről ők annyira hevesen vitatkoznak. A színház (és vele az újjáéledő dráma) népszerűsége is lekörözi a líráét, az epikához pedig igazán egyiküké sem hasonlítható.

A regény és a novella a legfontosabb műfaja a kortárs irodalomnak: korunk legkedveltebb stílusainak, -az általam mélyen tisztelt, elismert és szeretett- fantasznak / horrornak / sci-fi-nek a leggyakoribb műfajai (a példányszámokról azt hiszem, nem kell sokat mondanom, de pl.: Robert Jordan - Az Idő Kereke sorozata több tízmillió példányban fogyott el világszerte). Regényt írnak a híres színészek, zenészek, politikusok, közéleti (ismert vagy kevésbé ismert) szereplők egyaránt (vagy ha nem is regényt, de legalább is könyv formátumú, sokszor csak „izéknek” nevezhető írásokat) Burmától Svédorszáig; Paris Hiltontól VV Milóig; Fábrytól a miniszterelnökig; az interneten novel-

lasorozatok születnek a Star Wars rajongók oldalától a Robert Jordan Fan Club oldaláig. A filmipar is rásegít erre: sokszor népszerű könyvekből csinálnak filmet, vagy egy kasszasiker-filmből írnak könyvet; mindkettő jól hoz a konyhára. Nos, egy verseskötet eladási mutatói nagyságrendekkel kisebb számokat mutatnak (maximum pár ezret), és most még igen nagyvonalúan fogalmaztam. Ezzel persze nem azt akarom mondani, hogy a líra halott, és ne beszéljünk róla (Miért tenném, mikor én magam is írok verseket és imádom a lírát?), csak azt, hogy talán nem most van az az idő, amikor a Babits-Kassák vitát meg kellene oldani, mellesleg nem biztos, hogy Mi vagyunk a megfelelő emberek erre a feladatra...

Sok összetevőt írhatnék még, de nem teszem, mivel nem az volt a célom, hogy én tűnjek a hibátlan bölcsnek, hanem az, hogy elmagyarázzam, miért tartom (és véleményem szerint mások is) feleslegesnek és szakszerűtlennek az ebben a témában megjelent véleményeket. Megbántani sem akartam senkit, de nem is hiszem, hogy bármi bántót írtam volna (ha igen, akkor ez van), egyszerűen olyan hiányosságokra kívántam felhívni a figyelmet, amik kijavítása nélkül nem várható, hogy bárki is komolyan vegye a fent említett véleményezőket.

Holló

**HA EGY ROBBANÁSNAK HÁTTAL ÁLLSZ,
NEM ÁRTHAT NEKED**

KÉPESLAPOK AZ ÖLTÖZŐSZOBÁBÓL II.

NEM ERŐLTETETT EZ A DOLOG EGY KICSIT,
HOGY MI MINDIG ITT ISZOGATUNK?

„Beszél, beszél. Beszél és kérdez.

Amit mond, azt papírra írom...” /Cséh Tamás/

A régi nők, aha, a fél decik, a harisnya lehúzó, aha, még iszunk, még azért iszunk mi, a blúz odafent, ja, aha, még azért beugrunk egy kocsmába, aha. Na igen. A kocsma, azok a kocsma-kis kocsma. A nemzedéki ellentétek, de azért a kocsma. A péntek este. Aha. A kis kocsmák. A fél decik. Aha. A fülledt kocsmák nyáron, ősszel a könnyed kocsmák, télen a ridegek, tavasszal a kicsit tiszták. De azok a péntek esték. Az öreg leült mellém, az asztalhoz. Az öreg részeges, a kezemben fogtam azt a féldecit. Maga hány éves? - kérdeztem. Mondjuk 70. S maga? Hogy én, hogy én mennyi idős vagyok, épp elég, tudja, épp elég ahhoz. Ráncos volt. Tényleg öreg, kopasz is egy kicsit, és kék szemű. Nem fürödhetett már egy hete, biztos, egy hete biztos nem. S megkérdeztem, izgatott: Nem erőltetett ez a dolog egy kicsit, hogy így, még ilyen öregem is itt iszogatunk? Nem, nem - válaszolta az öreg, s visszakérdezett: Maga hány éves? Éppen elég, mondtam, mondtam: Éppen elég. Tudja, a lányok - mondta - tudja meg a munka. Tudom. Maga mit, maga mit csinál? Írok. Írogatok. Magyarul? Magyarul. Mit? Verset. Maga? Igen. Értem, miért van itt. Az egy különleges dolog. Maga akkor mindent tud? Mondtam, az öregnek, nem. Nézz csak, hallgassa. Folytattam: Most beszélünk, de ugyanígy írhatnánk is.

Hallja? Nem szólt semmit, felállt, kék szeme csillogott, kezében a féldecit. Leült arrébb. Messzebb. S nevettem. Na, az öreg az nem nevetett. S akkor a féldecit lehúzó, zakó fel, s kiléptem a kocsmából. Amely akkor éppen könnyed volt, mert hogy október volt. Az igazi ősz. Az igazi őszi illatok. Meg a lányok. Meg a lányok körte-, alma- s még miegymás, például fahéjillata. Meg a fák, melyek mindent látnak. S leírják. A kéreg, az rejt a mindent. Mint a ráncok a bölcs filozófusnak az arcán, akit a kocsmában ismertem meg. Aki azt mondta, hogy az egy különleges dolog, hogy leírom, hogy leírom azt, ami átfolyik rajtam, a féldecit is, a dohányt is. Nem tudom, miért mondta. Lehet, hogy megzavartam. Vagy lehet, hogy az ősz zavarta meg. Meg a lányok illata, amit az öreg nem érzett már rég. Feltehetően. A nemzedéki különbség. Biztos. Nem tudom. Mikor elértem az első fát, megnéztem közelebből. A szél akkor megcsapott, az a bizonyos őszi szél. S a fák, meg így együtt a szél eszembe jutatta a verseket. Megfogtam a fa törzsét, megszagoltam. Na igen. A

fa volt a hibás, na meg a szél. Nem, nem arról volt szó, hogy az öreg, akit ritkán látni a kocsmán kívül, úgy hiszi, a költészet helyénvaló. Nem, a fák, a fák illata, meg a szél. Visszarohantam a kocsmába. A könnyed őszi kocsmába. Megtaláltam az öreget, ott ült, üldögélt, kezében a féldecit. S én az arcába hajoltam. Majd leültem vele szembe, s azt mondtam neki: Nem erőltetett ez a dolog egy kicsit, hogy mi mindig itt iszogatunk? Tudja, harisnya lehúzó, régi nők, aha, meg a féldecik, blúz odafent, aha, a régi nők, a nők szaga, aha. Hány éves maga? Az öreg nézett. S mosolyt csaltam a szájára. Majd válaszolt: Tudja maga, tudja maga, fiatalember, hogy milyen a fák illata, milyen a szél? Tudja maga? S én kértem egy féldecit. Majd azt mondtam: Ismerem a történetet, igen uram, de nem tudom pontosan. Ő nézett bambán, s így szólt: Írja le. Írja le. S ha megvan, jöjjön el, s majd elárulom, hány éves vagyok, s majd iszogatunk. Én azóta próbálom, a szelet, meg a fákat, meg a fák átkozott illatát megfogni, és szavakba sűríteni, hogy az öreg részeges, akit ritkán látni a kocsmán kívül, végre megmondja, hány éves pontosan.

Lázár Bence András

**A ROBBANÁS LÁNGFALA PONTOSAN A FUTÓ EMBER
SEBESSÉGÉVEL TERJED**

NEKROLÓG

A férfi megmozdult a sarokban, és felült. Láncai szinte fül-sértően csörögtek.

Felnézett. Az ablak rácsain keresztül még csak a sötétség nézett be. De ő tudta- ó, istenem hát hogyan tudta volna?- hogy hamarosan felkel a nap. Ez lesz az utolsó napkelte, amit életében láthat. A legutolsó. Zordan elmosolyodott. Milyen ironikus. Legádázabb ellenségének, a Napnak születésekor kell meghalnia. „Születés és halál kéz a kézben járnak.” Ez volt a mottója, ennek jegyében élt, és most ennek jegyében fog meghalni is. Napkeltekor kivégzik. Őt, Meretet, akinek egész Avarian rettegte a nevét. Nem. Nem a nevét rettegték, hisz” ő volt a Suhanó Halál, a Névtelen Végzet. Nem tudták, ki ő, és honnan jött, személyét tökéletes homály fedte. Semmit nem tudtak róla, de rettegték. Ahol megjelent, nyomában halál és pusztulás járt. És a tör. A vértől mocsos fekete obszidián tör. Ez volt a névjegye. Soha nem hagyott nyomot maga után, csak azt a tört. Szinte emberfeletti képessége volt az öléshez. Vonzotta a halál, mulattatták a róla szőtt történetek és pletykák. Mert ezekből aztán volt bőven. Mindenkit izgatott a titokzatos gyilkos, a Névtelen Végzet kiléte. Ő pedig egyszerű utazóként élvezettel hallgatta a találgatásokat és pletykákat, melyek arctalan, sötét szívű lidércként, démonként, esetleg vámpírként festették őt le. Szerette hallgatni ezeket a történeteket, megmo-

solyogni az öregeket, „bezzeg az én időmben” kezdetű belekotnyeleskedésüket, és az egész társaság vakságát. Végül elkövette élete első, és egyben utolsó hibáját. Egy apró kis kavicson, egy ki nem számított kis részleten bukott el. Egy kutya. Egy ugató kutya, amire nem gondolt, és most a legendás orvgyilkost, a Suhanó Halált kivégzik lopásért, és nem fogják tudni, kit ölnek meg. Felnevetett. Élesen, kegyetlenül, örülden. Nyílt a cella ajtaja és egy magas, lila köpenyes férfi lépett be. Undorodva felhúzta az orrát, kényeskedve tipegett át a mocsos, nedves helyiségen.

- Azért jöttem, hogy megírdam az életrajzodat. – mondta.

- Akkor fölöslegesen fáradtál, jó uram. Azt én már megtettem. Halállal és vérrel írtam meg – felelte az orvgyilkos.

- Legalább a nevedet mondd meg...

- Három napkeltét nem láttott, ki hallotta nevem – a férfi gúnyosan mosolygott:

- Most ez pont fordítva lesz. Te vagy az, aki nem lát többet.

- Ha így óhajtod. Anyám Meretnek nevezett – adta be a derekát a gyilkos.

- Meret... különös név. Nos, nyugodj békében!

- Te is, jó uram.

- Mit morogsz?

- Csak azt, hogy nyugodj békében te is, jó uram. Így búcsúzik egyik halott a másiktól – férfi undorral és némi riadalommal a szemében bámult Meretre:

- Te örült vagy! – sziszegte, majd kimenekült a cellából. Szinte pánikszerűen rohant végig a mocsos börtönfolyosón, de egyre csak ott zengett a nyomában a tébolyult, kegyetlen kacaj.

Fél óra múlva ismét nyílt a cellaajtó. Robosztus, félmeztelen, vörös csuklyás férfi lépett be. Intett Meretnek, aki engedelmesen felállt, és nyújtotta a kezét, hogy a hóhér összekötözze.

- Jó idegeid vannak – ismer-te el, miközben megkötözte. – Kevesen viselik ilyen jól.

- Nekem a halál az életem. Miért félnék egy baráttól? – kérdezte mosolyogva az orvgyilkos. A hóhér felnevetett:

- Tetszel nekem. Kár, hogy nem találkoztunk hamarabb. – Meret nevetett:

- Majd meglátjuk – a hóhér kivezette az akasztófa mellé. A börtön sötétje után szinte vakította a nap, mégsem hunyta be a szemét. Volt ekkora büszkesége. Ha már meg kell hálnia, nem fog megalázkodni. A tömeg hallgatott. Nem mertek megszólalni. Félték tőle, és csodálták.

- Van utolsó kívánságod? – kérdezte a hóhér jó hangosan, miközben a nyakába rakta a hurkot.

- Nincs. Már elszámoltam magammal – felelte Meret.

- Akkor ég veled! – felelte a hóhér, és kirúgta alóla a hordót. Egy apró reccsenés, és a Suhanó Halál kilehelte lelkét. A tömeg felmorajlott. Nem merték

elhinni, amit láttak. A férfi, aki pár pillanattal korábban csodálatosan és félelmetesen állt előttük, most halott volt. Mégis úgy tűnt, gúnyosan és megvetően mosolyog rájuk. Rájuk, egyszerű halandókra, akik félték a halált. A tömeg lassan oszladozni

kezdett. Hazamentek és bezárkóztak házaikba. Aznap a város kihalt, szinte szellemvárossá vált. Mind félték. És nem ok nélkül.

Másnap a lila köpenyes férfit holtan találták. Egyértelmű gyilkosság volt. Egyetlen nyo-

mot sem találtak, csak a fekete obszidián tört, amivel a férfit megölték. Ráadásul a hulla, a felakasztott férfi hullája reggelre eltűnt...

Béres Mónika

Megírórszág

2006/2007 különdíjasa

ÚJRASZINEZZÜK

Augusztus végén már hallhattuk a Partfürdő verebeit egy téli SZIN-ről csipelni, ám sokan csak legyintettek: Ugyan már, télen SZIN? És mégis hol tartanak? Nos, a Városi Műjégpályán első alkalommal kerül megrendezésre a SZIN Ice.

A nyári Szegedi Ifjúsági Napok sikerén fellelkedett szervezők munkához láttak, és 2007. december 29-30-31-én újraélhetjük a forró napok élményeit, nagykabátban, korcsoyával a lábunkon. A zenekedvelőket három helyszínen (Borsodi Malátabár, Pepsi Ice, PORT.hu jégpálya) szórakoztatják majd neves hazai és külföldi előadók a legkülönbözőbb stílusokkal.

Az első napon találkozhatunk a Vad Fruttik pop-, a veszprémi Hősök hip-hop formációjával, a Kiscsillag szabadidőzenekarral, valamint a megasztáros Pál Tamással kiegészült Sun City-vel. Egy egyedülálló lemezbemutató koncertet láthatunk majd a Wemsical-tól, mely több, különböző zenei stílusban tevékenykedő előadók közös munkájaként jött létre. A korongon keveredik a

rock, az r'n'b, és még blues elemeket is hallhatunk. Ezek után az amerikai Guru's Jazzmatazz jazzel vegyített hip-hop zenéjére bulizhatunk másfél órát.

Vasárnap, az első nap fáradalmait a Balkan Fanatic balkáni népzene-elemekkel kevert elektronikus zenéjével pihentethetjük ki. Persze itt nincs vége a bulinak, jön Zagar és az Underground Divák, és Dave Seaman, a trance egyik kiemelkedő alakja, aki olyan hírességekkel dolgozott együtt, mint Kylie Minogue, Robbie Williams és a Pet Shop Boys. A techno szerelmeseinek ajánlom első sorban Marko Milosavljevic és Dejan Milicevic szerb DJ-páros fellépését, de a funkyrajongók se fognak unatkozni az éjszaka folyamán.

Szilveszter napján megismerhetjük a legújabb zenei örület, a dubstep két képviselőjét: DST-t és boc-t. Az új évet a Quimby-vel, a Magna Cum Laudéval és a Kispál és a Borzsal köszönhetjük. A pezsgőzés után drum and bass bulin ünnepelehetünk Masheen és a Crossfire zenéjére vagy táncolhatunk igazi házibuli zenékre.

A korcsolyapálya a rendezvény ideje alatt természetesen használható. Aki nem szeretne

részt venni a fesztiválon, de továbbra is jégre lépni-e, megetheti a közönségidő alatt külön, csak a sportolás lehetőségét biztosító belépőjeggyel.

A SZIN Ice-ra szóló napijegyek és bérletek megvásárolhatóak elővételben (üdülési csekkel is) december 28-ig és a helyszínen, korlátozott számban.

További információkat találhattok a szin.org honlapon.

A sátorverés, medencében frissülés, napozással összekötött ébredés ugyan most elmarad, de a hangulat minden bizonnyal ugyanolyan forró lesz, mint nyáron.

Jó szórakozást Mindenkinek!

Udvari Kriszta

KÖLTŐ A KÖBÖN

„A fiatal kollegina, úgy látszik, most már nem szakadhat ki a búvkörből. Az irodalom behálózta az ő életét is, akár csak a miénket, akár költő lesz belőle, akár irodalmár.” - egyezett meg Tandi Lajos műkritikus és szerkesztő, valamint Dr. Papp István Géza, az SZTE elismert professzora. A fiatal kollegina pedig nem más, mint a ságváris Patyi Zsófi (alias Nashira).

Ady Endre születésének 130. évfordulóját a Dugonics Társaság egy másfél órás rendezvénnyel ünnepelte. A szegedi Körösy József Közgazdasági Szakközépiskolában megrendezett megemlékezés meghívott előadója volt Dr. Papp István Géza, a Szegedi Tudományegyetem elismert professzora, valamint Tandi Lajos, a neves újságíró, kritikus és szerkesztő. Az est egyik főszervezője pedig egy ságváris, 11/c osztályos tanuló, Patyi Zsófi volt.

Először egy Nyugatról szóló előadást hallhatott a közönség a retorika és irodalomtörténet oktatójától, Dr. Papp István Gézától. Érdekességeket tudhattunk meg a XIX. század legendás irodalmi folyóiratának szerkesztőiről, s a szerkesztők nézeiteiről. A professzor rávilágított arra is, milyen fontos öröksége van a Dugonics Társaságnak.

Ez után a félórás előadás után következett Zsófi. Bizony, a mi Zsófink. Ő már egészen más témába avatott be minket. Ady Endrét mutatta be, még hozzá meglehetősen szokatlan oldalról. Annak az asszonynak a szemszögéből, aki majdnem Ady felesége lett, de akiről mégsem szól az irodalomtan-

könyv. A híres költőt most kivételesen Dénes Zsófia, az „Élet helyett órák” című könyv szerzőjének szemszögéből láthattuk.

De az egyedi megközelítés még nem jelentett volna önmagában sikert. El kell ismerni, hogy az előadás nemcsak érdekes, hanem rendkívül érzelmes is volt. Látszott, hogy nemcsak egy hétköznapi prezentációról volt szó. Látszott, hogy Zsófi tényleg nagyon jártas a témában, és nemcsak az iskolában hallott Adyról. A költő iránti rajongására is fény derült, mikor hihetetlen beleéléssel elszavalta Tóth Árpádtól a „Nézz ránk. Ady Endre” című remek költeményt.

Eddig csak az én elfogult szavamnak kellett hinnetek. Ám örömmel jelentem be, hogy elétek most még több bizonyítékot hinthetek Nashiránk tehetségéről.

Történt ugyanis, hogy Tandi Lajos szerkesztő úr kihirdette a vers- és novellapályázat eredményét. Több pályázóról is pozitív véleményt mondott: „Már csak kevés kell és igazi versek lesznek...”, „Már sűrölsz a költészet határát, csak így tovább!” Azonban csak egy, csak egy lány (és egyetlen legény sem)

akadt a vidéken, aki megkapta a legnagyobb elismerést: „Te már költő vagy! Ezek igazi versek! Bravó, gratulálok!” Csak hab volt a tortán, mikor Papp István Géza professzor „kolleginájának” nevezte iskolánk - most már bátran állíthatom - büszkeségét. A két szaktekin-tély végül megegyezett abban, hogy: „A fiatal kollegina, úgy látszik, többet nem szakadhat ki a búvkörből. Az irodalom behálózta az ő életét is, akár csak a miénket.”

Az ünnepélyt különböző vendégfellépések tették még színesebbé. Almási Dénes gitárszólójával biztosította a zenei háttérrel, Patyi Csaba, Sipos Hédi, Balla Dóra valamint jómagam verssel és prózai szövegbetétekkel örvendeztettük a közönséget.

Azt kívánom, legyen ez a történet biztatás mindenkinek, aki tehetségesnek érzi magát a művészetben, vagy egy tudományban vagy éppen egy sportban. Álom meg szorgalom és tehetség, s tied az elismertség!

Gát Ákos Bence

A KÁVÉAUTOMATA

Pénzt számol a markából, de a csallhatatlan női peremlátás előtt felsejlik a másik közeledte.

Gépiesen igazítja meg szoknyáját, pontosan úgy, ahogy az imént elhaladó fiatal testnevelőtánár pillanatnyi jelenlétében tette, másik keze változatlanul mozog, lökdösi a gépbe az érméket, egyesével. A léptek ugyanígy, oldalról. A kijelzőn megjelenik az összeg, arcán pedig az ilyenkor felveendő bensőséges tekintet, közben azon mélázik, hogy vajon kér-e extra cukrot vagy nem.

- Szia. Kávézol? - egy vállál-
ra lehelt szokványos üdvözlő

csók és a derekát átölelő kar. Egy darab fröccsöntött pohár leeresztése. - Nem aludtad ki magad tegnap óta?

- Áh... nem igazán.

Kávépor szóródik egykedvűen a pohárba, a kimért mennyiség.

- Aha... Nem igaz, már megint drágult?

Tejpor a soron: vajmi kevés köze van a tejhez.

- Mi? Ja, igen, már 70 forint.

A gép zúgása a forró víz közeledtét jelzi. A lány a tenyerét a srác kezébe csúsztatja, majd megfordul. Ennyi ideje még

úgyis van, gondolja, míg kész nem lesz - és megcsókolja.

A forró lényeg ráömlik az anélkül ihatatlan porra, de csak röviden: egy fröccsöntött pohárba nem is jár több.

- De végül is megéri, nem?

A lány visszafordul az automatahoz, és kiveszi a kávé.

- Hát... ez van.

Még két perc, és elválnak.

Instant kávé, tejszín nélküli tejpor, szűkös másfél deci forró víz. Ők kávénak nevezik. Kiben mennyire tartja a lelket.

FRody-G

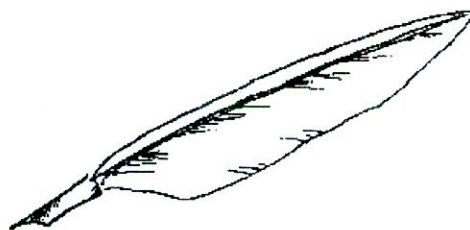
VESD LE A GÚNYOS GÖGÖT!

Te izzó verembe fagyott Lucifer,
Mért dühöngsz, mért vétkezel
magad ellen, mikor minden gyönyör
kertjéből nap mint nap étkezel?

Te, fagyott vérembe olvadt ördög,
Mért nem hagyod meg szabadulásod
egy békésebb időnek, hol a szeretet ölen
csókrágtá poklod bűnét ásd?

Kapcsold le az égi boltozat
gögös csodáit, ne égjen ma más,
mint a megboldogult jövő, az a
marva kízó egymást akarás!

Kapcsold ki szemed is egy percre,
hogy furfang helyett szíved szeressen,
s e beteg izzó, mi bennem is ver
a hazugságokban felfedezzen
egy átkos vétket, a gúnyos gögöt:
Engem látsz minden vásárlarc mögött!

Nashira

(Szeged, 2007. 11. 28.)

HAJÓVAL MEGYEK

Szivárványláng. Ilyen ez.
Ez a gyertya a lakkozott asztallapon.
A viasz meg valami könnyű köntös.
A csend, mint sivatagban a sziklaszag.
Vagy nagyanyám kendőjének simulása
a szövetkabát hátsó, rojtosabb felén.
Téged megformázott alakban látlak.
A pálmák közt, hiszen nálam sok a zöld.
Feltehetően azért, mert hallottam,
hogy a növények nyugtatóként hatnak.
Nagyapám meg éppen a kutyámmal társalog
lenn, a padon. Talán a téli éjszakáról,
melyben a libabőr fogant.
Én meg olyan régi, rojtos lapokat kutatok.
Talán találok egy olyan hajótörött tollából
származó, kis piszkos, ázott papírlapot.
Melyre csak annyi van írva:
Segítetek, itt vagyok!
De hol? Kérdezhetném.
Még a fiókba is benézek.
Talán kezded még régen arra révedt.
De nem. Színész ujjaidban több az egoizmus.
Semmit sem hagytál itt magadból.
Pedig még a macskám szőrét is megtalálom.
Csak a macskám négy éve halott.
Téged meg nem rég dobozoltalak be.
Nincs egyesülés. Csak megállapodás van.
Csak két test köt véletlen csomót az önzésre.
Nem hibáztatom magam. Téged sem.
Talán csak a nagyapámat.
Mert ő minden este rátalál arra a kis piszkos,
ázott papírlapra. S megállapítja:
*„Igen, segíték rajtad hajótörött.
Elmegyek majd, itt hagyom unokám kutyáját a padnál,
a téli éjszakában, hol a libabőr fogant, s megmentelek.
Hajóval megyek majd, viszek rumot is,
hiszen a rumban van valami vitaminszerű,
meg mondjuk csirkehúst, hiszen a halból elegend van.”*
Szóval nagyapámat hibáztatom.
Vagy csak irigykedek rá, mert ő képes megállapodni,
például a kutyámmal, hogy miről társalog,
a hajótöröttel és talán a nagyanyámmal.
Mert neki csak halkan csúszik a kendő a vállán.
Nem serceg, mint a sálad. De a sál az egyetlen, ami nem számít.
A többi mind megfoghatatlan érve annak,
hogy a testnek két oldala van, az egyik megállapodik,
a másik hánykódik, mint szegény hajótörött,
kit jó nagyapám megmentett.

Lázár Bence András

HA ESETLEG ÚGY DÖNTENÉL, HOGY TÁNCOLNI KEZDESZ
AZ UTCÁN, MINDENKI TUDNI FOGJA A LÉPÉSEKET

KELLEMES ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK!

Felügyelő tanár: Csiszár Imre **Főszerkesztő:** Udvari Kriszta (12/b) **Felelős szerkesztő:** Demcsák Alexandra (11/b) **Írók :** Béres Mónika (11/b) Borda Réka (9/c) Francia Ágnes (11/b) Gát Ákos Bence (12/f) Kormányos Attila (12/d) Krémer Tamás (12/b) Lázár Bence (12/d) Patyi Zsófia (11/c) Sandi Dániel (12/b) Udvari Kriszta (12/b) **Grafikus:** Borda Réka (9/c) **Lektorálta:** Hornok András